

„Fénixové se brodili popelem.“

Eva Rosièrová v Laura Flammesová a tým v nemilosti

PROLOG

24. listopadu 2012 v dèpartementu Vaucluse

Jacques Maire kráčel podél kanálu protékajícího městem L'Isle-sur-la-Sorgue. Počítal kachny. Průhlednou vodu zabarvovaly zelené rostliny, líně se vlnily proudem a občas mizely ve slunečním třpytu. Řeka pokojně kolébala pár pramic a chodce vybízela ke zpomalení.

Jacques se sebevědomým úsměvem vesnického dobrodince odpověděl na vzdálený pozdrav zaměstnance knihovny, pak zabočil pod platany směrem k pekařství. Jeho pozornost upoutala mramorová deska památníku padlým na náměstíčku. K seznamu zemřelých přibyla čerstvě vyrytá řádka. Z posledního písmene vyklouzla dosud vlhká kapka zlaté barvy. Někdo připsal další jméno.

Jacques Maire: 17. srpna 1943 – 25. listopadu 2012.

25. listopadu.

To mělo být zítra.

Paříž, 28. listopadu 2012

Komisařka Anne Capestanová zápasila s poslední z vadných tiskáren, které jim šibalsky dodalo zásobovací oddělení. Přístroj tvrdohlavě hlásil: „chybí barva“, ačkoli do něj Capestanová právě vložila novou náplň. Komisařka už vyzkoušela všechna tlačítka a teď to vzdala. Na vytisknutí neměla nic tak důležitého. Na ničem důležitém totiž nepracovala. Nepracovala už vlastně vůbec na ničem.

Po oslnivém začátku kariéry, olympijské medaili ve střelbě a nejkrásnější sbírce frček, jakou kdy jaká mladá komisařka získala, ji převedeli do oddělení pro záležitosti nezletilých, jenže to netušila, že tam dosáhne meze své emoční odolnosti. Při jednom případě, krutějším než jiné, podezřelého prostě a jednoduše zastřelila. „Premiantka na šikmé ploše, něžnost kalašnikova“, jak ji popsala její kolegyně Rosièreová, se vyhazovu vyhnula jen proto, že měla vést tenhle tým odepsaných policistů, což byl nápad velkého šéfa Burona: v justiční policii provedl čistku a všechny nežádoucí živly smetl do jednoho oddělení.

Před měsícem tihle lůžři vyřešili svůj první případ, ale místo aby jim to vyneslo opětovné uznání, pohřbilo je to pod

další vrstvou opovržení. Teď se z nich stali udavači poldů. Zrádci. Obzvlášť palčivá nálepka, kterou se svědomí Capestanové i její pýcha užíraly.

Major Lebreton situaci bral se svým obvyklým klidem. Už pohrdání kolegů zažil, protože poté, co zakusil slávu zásahové jednotky, byl kvůli homosexualitě přeložen na Generální inspekci bezpečnostních sborů, kde byli všichni za Jidáše. Ve smutku po ztrátě partnera pak snášel diskriminaci mnohem hůř. Podal stížnost na svého nadřízeného, což ho vykoplo rovnou čarou do oddělení zatracenců, které vymyslel Buron. Teď seděl na zhoupanuté židli s nohama na stole a pročítal týdenní přílohu *Le Mondu*, aby si odpočinul od marného pročítání starých spisů odložených případů, kterých měli plnou chodbu. Ze sousední místnosti sem náhle pronikl zvýšený hlas, takže major sklonil noviny, chvilku poslouchal, pak zvedl obočí a znovu se začel do článku.

Šlo o xtý spor vznětlivé Evy Rosièrové s neústupným Merlotem. Neustále se dohadovali, ne nutně o stejné věci ve stejnou chvíli, ale nezdálo se, že by jim to nějak vadilo. Tentokrát bylo slyšet, že se hádají o přednosti nejnovější kapitánčiny vymoženosti – kulečnicku. Kapitánka Rosièrová, spisovatelka, scénaristka a milionářka, všechny mocné od Šestatřicítky po státní zastupitelství štvála tím, že je zesměšňovala v televizním seriálu. Od chvíle, co přistála v tomhle komisařství v ulici Neviňátek, se věnovala zařizování zdejších prostor, a to stále méně zdrženlivě. Když předchozího dne nadhodila možnost koupě stolního fotbálku, aby se zabavil Dax a Lewitz, Capestanová se otázala, zda nehodlá do komisařství taky zavést placený vstup

nebo rozdávání žetonů. Merlot byl při tom a nad tou otázkou se zamyslel, aniž pochopil její ironii. Rosièrová jakožto důmyslný stratég pod zdáním neotesance hodila zpátečku. Capestanová nepochybovala, že ústup je pouze dočasný.

Komisařka odešla od tiskárny do místnosti, z níž se nyní díky stolu pro anglický biliár, obdélníkové lampě s třásněmi, čtyřem klubovkám, stojanu na tága a nádhernému baru s pultem z masivního dubu a ladícími barovými stoličkami stala „herna“. Eva se vytasila s pádnými argumenty: „Teď je to jasné, Anne, do oddělení už nebude chtít přijít nikdo další. Volné místo můžeme klidně využít, nebude to vypadat tak smutně.“ Z místnosti opravdu už nečišel ani náznak smutku a vlastně ani žádné volné místo.

Někdejší kapitán z mravnostní policie Merlot, alkoholik rozložitě postavy a svobodný zednář vynikající uměním, jak jednat s lidmi, stál pevně rozkročen s výrazem mužské pýchy ve tváři, v jedné ruce tágo, ve druhé sklenku červeného vína, neotřesitelný jakoukoli bouří. Na saku měl stopy namodralé křídly. Rosièrová pokračovala ve svém výpadu:

„... je to se vším stejné... Podívej se na nosorožčí roh. Jednou nějaký blbec uviděl nosorožce a řekl si ‚Páni, skvělý, chci taky takovej, možná ho stačí roztlouct a spolykat, abych byl postelovej borec‘, a od těch dob zvadlí fici celého světa nosorožce vyhlazují, jen aby toho svého dostali do pozor.“

Pes Pilot seděl Rosièrové u nohou a nábožně ji poslouchal. Obrátil čenich k Merlotovi, aby viděl, co na to dokáže říct.

„Přesně tak, drahá přítelkyně! Vitalita! Rád s vámi souhlasím, právě ona vede k rozsáhlým výtobytkům a k vědeckému

pokroku!“ souhlasil kapitán s rozmáchlým gestem, takže tágem málem vypíchl oko poručici Évrardové.

Tu vyhodili z oddělení hazardních her kvůli závislosti na sázení. Teď se bokem opírala o stůl a stoicky čekala, až rozhovor skončí, přičemž prsty bubnovala na lesklé dřevo. Víceméně záměrně stála otočená zády k poručíku Torrezovi, který se choulil v křesle vzadu v místnosti a tágo měl opřené o opěrku. Capestanová došla k němu:

„Kdo vyhrává?“

„V debatě, nebo v kulečnicku?“

„V kulečnicku.“

„V tom případě já.“

„S kým hraješ?“

Torrez se zakabonil:

„Se sebou.“

Torrez ani tentokrát nebyl v týmu s nikým, raději hráli tři proti jednomu. Byl to pokrok, před měsícem by do místnosti nemohl ani vkročit, aby z ní všichni ostatní neutekli. Jeho ponurá pověst člověka, co nosí smůlu, dozajista slábla, ale jen postupnými krůčky. Každý, včetně Torreze – a hlavně on –, dál zachovával pravidla zdravé opatrnosti. Jen Capestanová k němu přistupovala, jak chtěla, nehodlala trpět, aby jí v jednání bránila jakákoli pověra.

Komisařce se z kapsy ozvalo cvrkání cvrčka užívajícího si slunce. Mobil. Na displeji se objevilo jméno Buron. Ředitel justiční policie jí volal naposledy před měsícem. Tehdy jí sdělil, že dodržel slib a mají pro ně to nové auto ve slušném stavu. Praporčík Lewitz, automobilový maniak, ho záhy nato nabou-

ral. Dále Buron doporučoval, aby se jejich oddělení snažilo chvíli na sebe moc neupozorňovat, než se kolegové i sdělovací prostředky trochu uklidní. Komisařka namítla, že už i tak jako by pro ostatní neexistovali. Ale chápala, že nějaké přechodné vyčkávací období je nejspíš nezbytné.

Jestliže jí Buron dnes volá, možná se rýsuje nějaká dobrá zpráva. Capestanová hovor vzala.

„Dobrý den, pane divizní, čemu vděčím za tu čest?“

*

Z Orsiniho sterea, neměnně naladěného na Rádio Klasik, se linula Schubertova sonáta. Projednou ji kapitán neposlouchal. Rukou zamyšleně uhlazoval stránku deníku *La Provence*.

Přes tři sloupce se táhl titulek: „Jacques Maire, osobnost L'Isle-sur-la-Sorgue, zavražděn na ulici“.

Orsini vytáhl z nádobky na tužky nůžky a pečlivě článek vystříhl. Pak otevřel zásuvku, vytáhl z ní červené lepenkové desky a výstřížek do nich vsunul. Přes desky přetáhl gumičky, otevřel černý fix a pár vteřin ho držel nad deskami. Nevěděl přesně, jak je nadepsat.

Nakonec značkovač odložil a desky uložil do zásuvky neoznačené.